

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r.

sprawy **M. C.**

syna F. i B. z domu G. (...) r. w Ż. z art. 178 a § 1 kk, art. 177 § 2 kk w związku z art. 178 § 1 kk, art. 162 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 20 października 2015 r. sygnatura akt II K 179/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. ustala, że czynów przypisanych w pkt. I i IV dyspozycji wyroku oskarżony dopuścił się w stanie nietrzeźwości – nie mniej niż 2,0 promila alkoholu we krwi,
2. pkt. II dyspozycji nadaje treść „na podstawie art. 42 § 2 kk (w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 listopada 2012r.) orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,”
3. uchyla pkt. III dyspozycji o świadczeniu pieniężnym,
4. orzeczoną w pkt. IV dyspozycji karę za czyn z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk obniża do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,
5. pkt. V dyspozycji nadaje treść „na podstawie art. 42 § 3 kk (w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 listopada 2012r.) orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze,
6. uchyla pkt. VI dyspozycji o nawiązce,
7. pkt. VII dyspozycji nadaje treść „na podstawie art. 85 i 86 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 listopada 2012r.) wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności”,

8. pkt. VIII dyspozycji nadaje treść „ na podstawie art. 90 § 2 kk (w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 listopada 2012r.) wymierza oskarżonemu łącznie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze”,

9. w pkt. IX dyspozycji na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 21 listopada 2012 r. do dnia 21 grudnia 2012r. oraz od dnia 3 listopada 2015r. do dnia 22 grudnia 2015r. g.15.10

I. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 228 /16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył M. C. o to, że:

I. w nocy 20 listopada 2012 roku w Ż., M., T. woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości i mając nie mniej niż 2,5 promila alkoholu we krwi, prowadził pojazd mechaniczny marki P. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.,

II. w nocy 20 listopada 2012 r. na trasie M. - T. woj. (...), kierując samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości – nie mniej niż 2,5 promila alkoholu we krwi, umyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków drogowych, utracił panowanie nad kierowanym pojazdem, wpadł w poślizgi, dachował, a pasażer J. O. wypadł z pojazdu i został przez dachujący samochód przygnieciony, w następstwie czego doznał obrażeń wielonarządowych klatki piersiowej i jamy brzusznej w postaci pęknięcia żeber, serca, śledziony i wątroby, powodujących masywną utratę krwi do jam ciała, skutkujących zatrzymaniem krążenia i oddychania, w następstwie czego zmarł na miejscu, a kierujący pojazdem zbiegł z miejsca zdarzenia, tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,

III. w dniu 20 listopada 2012 r. na trasie M. - T. woj. (...), kierując samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości - nie mniej niż 2,5 promila alkoholu we krwi, nie udzielił pomocy J. O., znajdującemu się w położeniu grożącym niebezpieczeństwem utraty życia i ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, bezpośrednio po przygnieceniu go przez dachujący samochód, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia i ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, bowiem zbiegł z miejsca zdarzenia, tj. o czyn z art. 162 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 20 października 2015 roku, sygn. akt II K 179 /13:

I. oskarżonego M. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178 a § 1 k.k., i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 25 listopada 2010 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. 2011 Nr 17, poz. 78) i na podstawie art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 10 czerwca 2010 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2010 Nr 125, poz. 842) orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 4 (czterech) lat,

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 12 lutego 2010 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2010 Nr 40, poz.

227) orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000 zł (tysiąca złotych),

IV. w ramach czynów opisanych w pkt 2 i 3 części wstępnej wyroku oskarżonego M. C. uznał za winnego tego, że w nocy 20 listopada 2012 r. na trasie M. - T. woj. (...), kierując samochodem osobowym marki P. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości – nie mniej niż 2,5 promila alkoholu we krwi, umyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków drogowych, utracił panowanie nad kierowanym pojazdem, wpadł w poślizgi, dachował, a pasażer J. O. wypadł z pojazdu i został przez dachujący samochód przygnieciony, w następstwie czego doznał obrażeń wielonarządowych klatki piersiowej i jamy brzusznej w postaci pęknięcia żeber, serca, śledziony i wątroby, powodujących masywną utratę krwi do jam ciała, skutkujących zatrzymaniem krążenia i oddychania, w następstwie czego zmarł na miejscu, a kierujący pojazdem zbiegł z miejsca zdarzenia, tj. występku z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 42 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 25 listopada 2010 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. 2011 Nr 17, poz. 78) orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - dożywotnio,

VI. na podstawie art. 46 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym z dniem 08 czerwca 2010 roku) orzekł od oskarżonego M. C. na rzecz pokrzywdzonej D.O.nawiązkę w kwocie 10 000 zł (dziesięciu tysięcy złotych),

VII. na podstawie art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku – Kodeks Karny) i art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym z dniem 08 czerwca 2010 roku), wymierzone oskarżonemu w pkt I i IV części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art. 90 § 2 k.k. połączył zakazy orzeczone w pkt II i V części dyspozytywnej wyroku i wymierzył oskarżonemu łącznie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - dożywotnio,

IX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt VII części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 21 listopada 2012 roku do dnia 21 grudnia 2012 roku, przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym z opłaty, zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący na podstawie art. 427§1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mogących mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia a polegający na przyjęciu:

a/ iż na podstawie analizy zeznań świadków B. K., J. M., Z. J. przydaje się im przymiot wiarygodności, podczas gdy osoby te w dacie zdarzenia i zetknięcia się z oskarżonym C. były pod znacznym wpływem alkoholu, graniczącym ze stanem upojenia,

b/ wyciągnięcie co najmniej odmiennych wniosków z dowodów płynących z opinii biegłych i przyznanie im waloru niepodważalności mimo przeprowadzenia tych dowodów, sprzecznie z zasadami sztuki.

Na podstawie art. 438 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił nadto rażącą niewspółmierność kary.

Na podstawie art. 427§1 i 2 kpk skarżący wniósł aby Sąd Odwoławczy, działając na podstawie art. 437§1 i 2 kpk uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja tylko w nieznacznym stopniu okazała się zasadna, zaś jej wniesienie umożliwiło zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego i to niezależnie od zarzutów apelacyjnych.

W pierwszej kolejności zdecydowanie należy zaakcentować, iż nie znajduje żadnego racjonalnego uznania wniosek apelacyjny o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji. Materiał dowodowy zebrany w sprawie jest pełny i pozwala na definitywne merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy po dokonaniu niewielkiej korekty ustaleń faktycznych na korzyść oskarżonego, które skutkują także obniżeniem wymiaru kary pozbawienia wolności. Wnioski końcowe sądu I instancji w zakresie sprawstwa i zawinienia oskarżonego w przypisanym mu zakresie popełnienia dwóch czynów, zakwalifikowanych z art. 178 a § 1 kk oraz z art. 177 § 2 kk i art. 178 kk nie noszą istotnych błędów natury logicznej, przez co podlegają pełnej aprobacie sądu odwoławczego. Zostały one szczegółowo uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, zaś apelujący nie wykazał błędności ani niepełności wyводу Sądu Rejonowego.

Sformułowany zarzut apelacyjny błędnych ustaleń faktycznych pozostaje niezrozumiały, dopiero z uzasadnienia apelacji można domniemywać, że jej autor nie kwestionuje przypisanego oskarżonemu sprawstwa spowodowania wypadku komunikacyjnego ze skutkiem śmiertelnym a jedynie sprawstwo co do czynu I-go z art. 178 a § 1 kk oraz okoliczności faktyczne spowodowanego wypadku (czynu opisanego w pkt. IV dyspozycji) w postaci stanu nietrzeźwości i następnie ucieczki z miejsca zdarzenia. Nie sposób zrozumieć, na czym miałyby polegać uchybienie opisane w pkt.a) zarzutów apelacyjnych, nie wskazał apelujący konkretnego błędu w sądowej ocenie zeznań świadków B. K., J. M. i Z. J. jako dowodów wiarygodnych. Świadkowie ci w toku procesu zeznawali konsekwentnie, podtrzymując zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. I tak, B. K. wskazał, iż oskarżony spożył w jego mieszkaniu ok. godziny 2-jej krytycznej nocy 2 kieliszki wódki po 30 gram, zaś J. M. zeznała, że oskarżony w jej obecności w samochodzie spożył 2 piwa puszkowe T. o poj. 0,5 litra, podkreślała także bardzo szybką jazdę oskarżonego samochodem, wskazującą na znaczny wpływ alkoholu na oskarżonego. Nie ma uzasadnionego powodu, a nie jest nim fakt spożywania alkoholu przez tych świadków krytycznej nocy, by ich zeznania oceniać jako niemiarodajne, skoro sam oskarżony w toku postępowania przygotowawczego wielokrotnie wyjaśniał, jaki alkohol i w jakiej ilości spożywał krytycznej nocy przed spowodowaniem wypadku. Natomiast ostatni wymieniony świadek miał kontakt z oskarżonym już po wypadku, około 6-jej rano, kiedy to oskarżony boso i zakrwawiony dotarł do jego mieszkania.

Jeżeli mowa o wyjaśnieniach oskarżonego, to słusznie sąd I instancji odmówił wiary tej części wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie, w których zaprzeczył spożywaniu alkoholu przed wypadkiem. Zmiana linii obrony oskarżonego wynikała najwyraźniej z przemyśleń co do surowych konsekwencji karnych w razie skazania za spowodowanie wypadku w stanie nietrzeźwości. Oskarżony nie potrafił logicznie wytłumaczyć sprzeczności do wyjaśnień składanych w śledztwie, w których dokładnie i ze szczegółami opisał przebieg zdarzeń krytycznej nocy, w tym ilość spożywanego przezeń alkoholu. Twierdzenia, jakoby to przyznał się do spożywania alkoholu w podawanych przez siebie okolicznościach z powodu stosowania niedopuszczalnych metod przesłuchania przez funkcjonariuszy policji są nieskutecznym wymysłem, skoro oskarżony wyjaśniał nie tylko będąc przesłuchiwany przez funkcjonariuszy policji, ale też podtrzymywał te wyjaśnienia przez prokuratorem (k. 68-70) i przez sądem podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania (k. 76 akt).

Odrębnej analizy wymaga natomiast określenie stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego w chwili obu przypisanych mu występów, na co także zwrócił uwagę apelujący, po części skutecznie, ale niestety w sposób niezbyt niezrozumiały. W przedmiotowej materii biegły z zakresu medycyny M. B. (a nie B., jak to błędnie opisuje apelujący) wypowiadał się kilkakrotnie, ostatecznie wydał opinię po zapoznaniu się z całością materiałów sprawy (k. 517-520 akt). Sąd I instancji doręczył apelującemu obrońcy odpis tej opinii na rozprawie w dniu 14.04.2015r. celem ewentualnego ustosunkowania się do jej treści, z której to możliwości - jak to wynika z akt sprawy - obrońca w toku przewodu pierwszoinstancyjnego nie skorzystał. Podjęta w uzasadnieniu apelacji krytyczna ocena wskazanej opinii stanowi tylko nieudaną polemikę z jej wnioskami końcowymi. Sąd I instancji także nie pochylił się należycie nad wnioskami opinii, w efekcie czego przypisał oskarżonemu dopuszczenie się obu czynów w stanie nietrzeźwości

2,5 promila alkoholu we krwi, podczas gdy na podstawie wyjaśnień samego oskarżonego biegły w omawianej opinii wyliczył, iż stężenie alkoholu we krwi oskarżonego około godz. 2.30 w nocy (zatem tuż przed wypadkiem) wyniosło 2,0 – 2,2 promila (k. 519 akt). W takiej sytuacji, skoro określenie stopnia nietrzeźwości oskarżonego nastąpiło w ramach wyliczeń opartych tylko na wyjaśnieniach oskarżonego, należało na korzyść oskarżonego dokonać zmiany ustalenia stężenia alkoholu we krwi, przyjmując nie mniej niż 2,0 promila alkoholu we krwi.

Mało czytelne pozostają zastrzeżenia apelującego co do opinii biegłych psychiatrów i psychologa, w toku rozprawy przed Sądem I instancji apelujący obrońca nie kwestionował tych opinii, nie podnosił ich sprzeczności, niejasności czy niepełności, tj. ewentualnych przesłanek dla wydania opinii uzupełniających. Wbrew oczekiwaniom apelującego w opiniach tych nie występują jakiegokolwiek deficyty, umniejszające ich pozytywną wartość dowodową, a podjęta próba ich podważenia jest nieskuteczna, skoro wynika z założenia apelującego, że oskarżony będąc świadom tragicznych skutków spowodowanego wypadku cyt.” z pewnością zaaranżowałby inny przebieg wypadków niż bieganie na boso i bez sensu po drogach, polach, torach”. Apelujący najwyraźniej wbrew logice okoliczności ujawnionych w sprawie nie chce przyjąć do wiadomości oczywistego faktu, że ucieczka oskarżonego z miejsca przestępstwa była spowodowana przede wszystkim faktem spowodowania wypadku w stanie nietrzeźwości, jak to wynika z wyjaśnień oskarżonego, była działaniem świadomym, co słusznie podkreślił Sąd I instancji (motywy k. 697 akt). Nie dostrzegł też apelujący, iż w zaskarżonym wyroku nie skazano oskarżonego za zarzucany mu występki nieudzielenia pomocy pokrzywdzonemu J. O. (bo przyjęto jego śmierć nagłą wskutek wypadku), przypisano oskarżonemu jedynie ucieczkę z miejsca wypadku.

Skoro zarzuty apelującego nie zdołały w najmniejszej nawet mierze skutecznie zakwestionować prawidłowości ustalenia kwestii sprawstwa i zawinienia oskarżonego, przyjętej kwalifikacji prawnej czynów z art. 178 a § 1 kk oraz z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 kk, oceny stopnia społecznej szkodliwości tych czynów oraz wysokiego stopnia zawinienia oskarżonego, to apelację należało w tym zakresie uznać za bezzasadną.

Wskutek dokonanego w toku postępowania apelacyjnego ustalenia niższego stężenia alkoholu w chwili obu przypisanych oskarżonemu czynów (pkt-y I i IV dyspozycji zaskarżonego wyroku) uznano za celowe zmniejszenie wymiaru kary za występki z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk do 4-ech lat pozbawienia wolności, na co wpłynął także podeszły wiek oskarżonego, aktualnie zły stan zdrowia oskarżonego, z podejrzeniem choroby nowotworowej (opinia biegłego M. B. z dnia 17.12.2015r. k.655 akt).

W pozostałym zakresie Sąd Odwoławczy stosując zasadę skazania wedle ustawy względniejszej dla oskarżonego w rozumieniu art. 4 § 1 kk dokonał korekty poszczególnych punktów zaskarżonego wyroku przez dookreślenie, iż rozstrzygnięcia znajdują oparcie w przepisach kodeksu karnego obowiązujących w dacie czynów oskarżonego tj, 20 listopada 2012r.

Wobec zastosowania tych przepisów należało uchylić zawarte w pkt. III dyspozycji orzeczenie o świadczeniu pieniężnym, bowiem przepis art. 49 § 2 kk przewidywał fakultatywne orzeczenie w tym zakresie, a skoro oskarżony aktualnie nie posiada żadnego majątku i poważnie choruje, to oczywistym pozostaje wniosek o niecelowości orzekania takiego świadczenia.

Obowiązujący w dacie czynów przepis art. 42 § 3 kk w swej dyspozycji zawierał sformułowanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych „na zawsze”, dlatego należało dokonać odpowiedniej korekty pkt. V i VIII dyspozycji zaskarżonego wyroku.

W dacie 20 listopada 2012r. przepis art. 46 § 2 kk przewidywał fakultatywną nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego przestępstwem. Niestety przepis ten – jak to wynika chociażby z wykładni językowej oraz jednolitego orzecznictwa sądowego - umożliwiał orzeczenie takiej nawiązki wyłącznie na rzecz żyjącego pokrzywdzonego a nie osób wykonujących prawa nieżyjącego pokrzywdzonego, jak w tym przypadku oskarżycielki posiłkowej D.O.. Z tego powodu omawiane orzeczenie z pkt-u VI dyspozycji należało uchylić.

Apelujący zupełnie bezkrytycznie uważa, że wymierzono oskarżonemu karę rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt. 4) kpk, nie wskazując nawet, czy zarzut ten dotyczy kar jednostkowych (jeśli tak to których),

czy też kary łącznej pozbawienia wolności. Zarzut ten uzasadnił dość ogólnikowo dotychczasową niekaralnością sądową oskarżonego, jego poważaniem w otoczeniu, chęcią życia na wolności, koniecznością opieki nad rodzicami oraz potrzebą pilnego podjęcia leczenia. Dotychczasowa niekaralność sądowa oskarżonego to zwykła właściwość każdego uczciwego członka społeczeństwa, nie jest niczym nadzwyczajnym. Pozostałe argumenty dotyczą tylko potrzeb własnych oskarżonego i jako takie żadnego istotnego znaczenia dla wymiaru kary nie posiadają, co najwyżej mogą stanowić uzasadnienie prośby o ulaskawienie. Niestety w żadnej mierze nie odniósł się autor apelacji do przyjętych w wyroku okoliczności przedmiotowo – podmiotowych, determinujących wymiar kary, a wynikających z prawidłowej analizy tych okoliczności w ramach kryteriów art. 53 kk. Zapomniał apelujący o tym, że oskarżonemu przypisano 2 wyjątkowo społecznie groźne czyny : prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości kwalifikowany z art. 178 a § 1 kk oraz spowodowanie w takim stanie wypadku komunikacyjnego ze skutkiem śmiertelnym i ucieczkę z miejsca wypadku, kwalifikowany z art.177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk. Cechą obu tych czynów jest rażące umyślne złamanie podstawowych norm bezpieczeństwa w ruchu drogowym w postaci złamania reguły trzeźwości jej uczestników. Akcentował słusznie sąd I instancji dominację okoliczności obciążających, oskarżony jest sprawcą dorosłym, w pełni świadomym negatywnego wpływu alkoholu na jego organizm, nadto pracował jako kierowca zawodowy, obu czynów dopuścił się w stanie głębokiego upojenia alkoholowego, zaś po spowodowaniu śmiertelnego wypadku zbiegł z miejsca przestępstwa. Uwzględnił Sąd I instancji jako jedyną okoliczność łagodzącą przyznanie się do winy w postępowaniu przygotowawczym ale i trafnie podkreślił, iż oskarżony nie wyraził żalu wobec popełnionych przestępstw,

Nie podzielając argumentacji apelującego Sąd Odwoławczy z innych powodów –korekty opisów obu czynów co do stopnia nietrzeźwości oskarżonego oraz z wobec jego podeszłego wieku i poważnej choroby - uznał za uzasadnione połączenie kar jednostkowych w łączną z zastosowaniem pełnej absorpcji, zatem w karę 4-ch lat pozbawienia wolności. Karę taką wypada uznać za spełniającą wszystkie wymogi art. 53 kk.

O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia wymierzenie kary izolacyjnej oraz zły stan zdrowia oskarżonego.